

Arrest

nr. 191 769 van 8 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 11 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 12 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 23 maart 2017 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 24 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 12/08/2015

Overdracht CGVS: 11/12/2015

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 13 september 2016 van 14.00 uur tot 17.23 uur, bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester X, was tijdens het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Sheikhal-clan. U bent geboren op 10 juni 1993 in de Somalische hoofdstad Mogadishu. U woonde er met uw gezin in het district Yaqshid.

In 2014 werd u samen met andere omstaanders gearresteerd door de autoriteiten na een aanslag die in uw district plaatsvond. Na het onderzoek werd u weer vrijgelaten. In juni van datzelfde jaar begon u als straatveger te werken voor de lokale overheid in het district Yaqshid. Kort daarna kreeg u een oproep van Al-Shabaab met het bevel te stoppen met uw werk. U schonk er niet veel aandacht aan en bleef verder werken. Twee weken later belde Al-Shabaab u opnieuw op. Ze dwongen u om een mijn achter te laten bij het politiekantoor. U weigerde dit te doen, waarop Al-Shabaab ermee dreigde u te vermoorden. Vervolgens besloot u uw telefoon uit te zetten en een nieuw nummer aan te vragen. Twee weken later begon Al-Shabaab u weer op te bellen. Op een gegeven moment bezorgde uw broer u een memorystick die hij van onbekende mannen had gekregen met daarop video's van amputaties van ledematen. Na het zien van de beelden besloot u in samenspraak met uw ouders het land te verlaten. In december 2014 nam u contact op met een smokkelaar die de regelingen voor u trof. U bleef tot februari 2015 als straatveger werken, weliswaar deeltijds. Tot uw vertrek bleef Al-Shabaab u bellen.

In april 2015 vertrok u uit Mogadishu. U reisde via Kenia, Uganda, Soedan, Libië naar Europa. Op 11 augustus 2015 kwam u aan in België en u vroeg een dag later asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. Uw verklaringen over uw vluchtreden zijn dermate vaag en onwaarschijnlijk dat uw beweerde vrees voor vervolging elke vorm van geloofwaardigheid verliest.

In de eerste plaats stelt het CGVS een aantal tegenstrijdigheden vast in uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u dat Al-Shabaab u de eerste keer opbelde met het bevel om uw activiteiten als straatveger bij de overheid stop te zetten (CGVS, p. 16). In uw eerste interview bij de DVZ vermeldde u dit niet (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Wanneer u hierop gewezen wordt, legt u uit dat er ook niet naar gevraagd werd (CGVS, p. 20). Dit is echter een belangrijk element in uw verhaal en het is ook vreemd dat u de eerste keer dat u in aanraking kwam met Al-Shabaab niet zou vermelden, temeer omdat u bij de DVZ gevraagd werd om al uw problemen te vertellen. Verder haalde u bij de DVZ aan dat uw neven die lid zijn van Al-Shabaab achter de dreigtelefoons zaten, meer bepaald dat zij u gebeld hebben. Tijdens het gehoor op het CGVS hebt u het enkel over oproepen van Al-Shabaab en zegt u niets over uw neven tot het CGVS ze ter sprake brengt (CGVS, p. 26). Wanneer u expliciet gevraagd wordt of zij contact met u opnamen, ontkent u dit in eerste instantie. U legt uit dat uw neven de mensen kennen die u hebben gecontacteerd, maar u kan niet uitleggen hoe u weet dat zij achter de dreigtelefoons zitten. U antwoordt enkel dat ze je niet rechtstreeks zelf contacteren en dat ze andere mensen sturen. Wanneer het GVS u erop wijst dat u bij de DVZ verklaarde dat uw neven u belden, bevestigt u dit. Daarna legt u verder uit dat u het anders bedoelde, namelijk dat ze u opbellen, niet met u spreken en de telefoon aan iemand doorgeven om te checken of u het was (CGVS, p. 26-27). Uit dit alles kan opgemaakt worden dat uw bewering dat uw neven achter de dreigtelefoon zouden zitten veeleer gestoeld is op vermoedens dan op feiten. Bovendien is het bedenkelijk dat u het aandeel van uw neven in deze zaak niet spontaan tijdens het gehoor vernoemt. Het lijkt er dan ook sterk op dat u bewust de tegenstrijdigheid waarmee het CGVS u confronteerde, probeerde te doen vervagen door de achterliggende rol van uw neven te benadrukken. U hebt de genoemde tegenstrijdigheden niet op afdoende wijze uitgeklaard. Dat tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan.

In het algemeen kan gesteld worden dat uw verklaringen over de opeenvolging van de bedreigingen bijzonder vaag blijven. Zo kan u niet duidelijk aangeven op welke tijdstippen precies u de eerste en tweede oproep van Al-Shabaab kreeg. U herinnert zich de dag van de week waarop u werd opgebeld,

maar gevraagd naar de maand en het jaartal antwoordt u dat jullie niet de gewoonte hebben om veel data te gebruiken. U gaat vervolgens in op de inhoud van de eerste twee oproepen. Na verder aandringen van het CGVS vertelt u dat het in de maanden juni, juli en augustus 2014 moet zijn geweest, de maanden dat u voor de overheid werkte. Het begon wanneer u voor de overheid begon te werken (CGVS, p. 18). Wel weet u dat de tweede oproep twee weken later dan de eerste plaatsvond (CGVS, p. 19). Ook het moment dat u de memorystick krijgt, kan u niet duidelijk in de tijd situeren. U stelt dat dit plaatsvond nadat u weigerde te werken voor Al-Shabaab. Wanneer er verder op aangedrongen wordt, antwoordt u "nadat ik het werk begonnen was" en weidt uit over het gevaar dat iemand loopt als hij nog maar in de buurt van een overheidsinstelling komt (CGVS, p. 23-24). Wanneer u een derde keer gepoogd wordt om de maand te weten te komen waarin zich dit voordeed, zegt u: "Als je bang wordt dan zorg je ervoor dat je leven in veiligheid is. Wij hebben geen data, laat staan dat je weet in welke maand je leeft" (CGVS, p. 24). U kunt echter wel aangeven in welke maanden u gewerkt hebt voor de overheid, contact met de smokkelaar zocht en het land verliet (CGVS, p. 17- 18, 25). Dat u helemaal geen weet zou hebben van data of maanden, is dan ook niet aannemelijk. Uw ontwijkende antwoorden op de vragen wijzen erop dat u geen zicht kan geven op het concrete verloop van de feiten, wat de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw vermindert.

Over de omstandigheden waarin de memorystick aan uw broer bezorgd werd, blijft u eveneens vaag. Over de zogenaamde mannen van Al-Shabaab weet u enkel te zeggen dat ze er normaal uitzagen. Uw broer wist niet met hoeveel ze waren. Over de verdere omstandigheden waarin hem de stick werd gegeven, weet u enkel te vertellen dat het niet zover van uw huis gebeurde, in uw wijk (CGVS, p. 23). Een zelfde vaagheid omhult uw verklaringen over andere benaderingen van Al-Shabaab. U beweert immers dat Al-Shabaab u niet met rust hield door rond uw huis te hangen en de plaatsen in de gaten te houden waar u anders kwam. U blijkt dit zelf niet vastgesteld te hebben dat er leden van Al-Shabaab uw huis in de gaten hielden. Het gaat opnieuw om een vermoeden dat gebaseerd is op het feit dat u oproepen van Al-Shabaab bleef krijgen. U stelt dat je niet aan iemand gezicht kan zien of ze lid zijn van Al-Shabaab en dat ze tussen de mensen leven (CGVS, p. 22). Dit betekent echter nog niet dat ze effectief uw huis in de gaten hielden. Opnieuw maakt u uw beweringen niet concreet aannemelijk.

Er zijn ook een aantal verschillen op te merken tussen uw spontane asielrelaas en uw verklaringen achteraf tijdens het gehoor. Zo zegt u over de tweede oproep tijdens het spontane asielrelaas : "Ze vroegen of ik samen met hen wilde werken, op de manier die ze graag wilden en de orders die ze gaven" (CGVS, p. 16). Wanneer u nadien wordt gevraagd hoe Al-Shabaab de opdracht verwoordde tijdens dat tweede telefoongesprek, bleek het niet over een voorstel of vraag te gaan. U antwoordt: "Op zijn Somalisch, bedreiging. Op de manier dat ze tegen je spreken, wist ik bijna zeker dat zij het waren" (CGVS, p. 20). Deze laatste zin is enigszins opmerkelijk omdat u tijdens het spontane asielrelaas meldt dat u dacht dat de tweede oproep van een grapjas kwam (CGVS, p. 16). Een ander verschil is dat u tijdens het spontane asielrelaas vermeldt dat u uw moeder op de hoogte bracht van de bedreigingen van Al-Shabaab nadat u de memorystick had gekregen (CGVS, p. 16). Nadien verklaart u dat u meteen na de tweede oproep van Al-Shabaab uw moeder inlichtte (CGVS, p. 20). Door deze elementen komen uw verklaringen opnieuw ongeloofwaardig over.

Het CGVS stelt verder vast dat uw verklaringen over uw gedwongen samenwerking met Al-Shabaab niet in de lijn liggen van de objectieve informatie die daarover te vinden is. Zo is het in de eerste plaats weinig waarschijnlijk dat Al-Shabaab u gedwongen zou rekruteren. Uit de informatie over rekrutering door Al-Shabaab blijkt dat gedwongen rekrutering veeleer uitzonderlijk voorkomt. Gedwongen rekrutering gebeurt voornamelijk in gebieden die door Al-Shabaab worden gecontroleerd, waarbij adolescenten de belangrijkste doelgroep vormen. Wanneer er sprake is van rekrutering, dan gebeurt dit in de praktijk veel vaker door sociale druk van de familie en de clan, door propaganda of indoctrinatie op school en in de moskee of door financiële incentives (zie informatie in het administratieve dossier). Uw rekrutering gebeurde op een atypische en weinig consistente manier. U wordt immers eerst opgebeld met het bevel te stoppen met uw activiteiten voor de overheid, maar nadien blijkt uw functie mogelijkheden te openen voor het plegen van een aanslag. Toch is het weinig aannemelijk dat Al-Shabaab iemand gedwongen zou rekruteren om een bom in een afvalzak voor de deur van het politiekantoor te zetten. Al-Shabaab hoefde daarvoor niet per sé u te rekruteren omdat u een straatveger bent. Zelfs wanneer u dit deed, zou dit argwaan kunnen wekken. U legde immers uit dat het politiekantoor de verzamelplaats van de straatvegers was bij het begin van de dag, waar iedereen te horen kreeg in welke wijk hij aan de slag moest gaan.

Bij het straatvegen moest u het vuilnis in afvalzakken doen, die op een vrachtwagen werden opgeladen en vervolgens werden weggebracht (CGVS, p. 12-13). Om de slaagkansen van de aanslag te verhogen, zou Al-Shabaab logisch gezien veeleer een beroep doen op een rekrut die hun ideologie genegen was

dan een rekrut die ze zodanig onder druk zetten dat hij uiteindelijk geen andere optie ziet dan het land te verlaten. Bovendien is het zo dat u familieleden hebt die lid zijn van Al-Shabaab. Het is dan ook opmerkelijk dat uw neven u niet rechtstreeks benaderden en/of u op een minder geforceerde manier binnenloodsen in de groepering. Het beeld dat u van uw rekrutering door Al-Shabaab schetst, is dermate onwaarschijnlijk dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Voorts stroken uw handelingen niet met de ernst van de bedreigingen aan uw adres. Van bij de eerste oproep is het duidelijk dat Al-Shabaab u belt. Ze identificeren zich als dusdanig in de eerste en volgende oproepen (CGVS, p. 18-20, 26). Aan de eerste oproep schenkt u geen aandacht. Vanaf de tweede oproep beseft u dat het ernstig is en begint u voor uw leven te vrezen. Desondanks blijft u werken. Wanneer u de vraag gesteld wordt of u bleef werken na de tweede oproep, antwoordt u: "Nee, stiekem" (CGVS, p. 21). U legt uit dat u de ene keer wel en de andere keer niet werkte en gemiddeld drie of vier dagen werkte in plaats van 6 dagen per week. Het feit dat u minder werkte, beschouwt u als één van de veiligheidsmaatregelen naast het feit dat u thuis bleef, minder rondliep of minder vaak op plaatsen kwam waar u met uw vrienden ging voetballen (CGVS, p. 22). Nadat u de memorystick had gekregen, besliste u uit vrees voor uw leven het land te verlaten maar bleef u evenwel nog altijd werken, "in het geheim" (CGVS, p. 25). Hiermee bedoelt u dat u deeltijds werkte maar dat dit in het geheim wordt genoemd (CGVS, p. 25). Bovendien blijkt u tot uw vertrek of tot in februari 2015 op deze manier te hebben verder gewerkt (CGVS, p. 16, 25). En dit terwijl Al-Shabaab u bleef bellen, zelfs nadat u van nummer veranderd was, en terwijl de groepering van in het begin op de hoogte bleek te zijn van uw woonplaats en uw activiteiten. Ze zouden zelfs uw jongere broer benaderd hebben (CGVS, p. 18, 22-23, 26). Daarnaast wijst uw laattijdige vertrek uit Mogadishu erop dat uw vrees voor Al-Shabaab niet van die aard was dat u zo snel mogelijk het land wilde verlaten voor uw veiligheid. U nam in december 2015 contact op met een smokkelaar maar verliet het land pas in april 2015. Als verklaring voor uw laattijdige vertrek, stelt u dat u moest wachten tot de smokkelaar een groep mensen verzameld had omdat er anders niet veel te verdienen viel voor hem (CGVS, p. 25). Van iemand die een gegronde vrees voor zijn leven koestert in zijn land van herkomst, kan verwacht worden dat hij zich zo weinig mogelijk in het vizier van zijn beweerde vervolgers wil lopen en zijn vertrek onder geen beding wil uitstellen. Dat u zich tot kort voor uw vertrek in de openbaarheid blijft begeven, ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met Al-Shabaab, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Het feit dat u eenmalig werd gearresteerd door de politie en nadien weer werd vrijgelaten, wijzigt niets aan deze beoordeling (CGVS, p. 27). Het ging immers om een arrestatie in het kader van een onderzoek na een aanslag. Deze arrestatie kan op zich niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, aangezien niet alleen u maar andere omstaanders werden gearresteerd en niet geïnterviewd werd door de politie. Dat u bij de lokale overheid aan de slag ging in 2014 en er het verdere jaar bleef werken tot kort voor uw vertrek in april 2015, toont aan dat u niet hoeft te vrezen voor de Somalische autoriteiten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft.

De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen

waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al- Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal morteraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar.

Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat

er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. - In een eerste middel voert verzoeker wat betreft de vluchtelingenstatus een schending aan van artikel 1, A van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker licht toe als volgt:

"Verzoeker heeft bij een terugkeer naar Somalië alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van zijn fysieke integriteit, voor hun vrijheid en zelfs voor hun leven om reden van:

- de persoonlijke bedreiging van de Al Shabaab en
- de algemene bedreiging van de Al Shabaab

Ten onrechte verwijt het CG verzoekers onderstaande zaken:

- Dat er tegenstrijdigheden zouden zitten in de verklaringen voor het CG en de DVZ. Feit is dat hij op de DVZ niet tot in detail zijn verhaal kon doen. Er werd aldaar aangedrongen op kort en algemeen je probleem uiteenzetten, wat verzoeker ook heeft gedaan. Dat hij geen melding maakte van de eerste keer dat de Al Shabaab hem telefoneerde kan dan ook niet ten kwade worden geduid. Dit is een detail van zijn asielrelaas.

Verder zitten zijn neven inderdaad achter de dreig telefoons van de Al Shabaab. Zijn neven (lid van de Al Shabaab) belden hem op, maar spraken niet, en gaven de telefoon door aan Al Shabaab leden. Men wenste sociale familiale druk uit te oefenen op verzoeker om tevens lid te worden van de Al Shabaab. Wel is het zo dat onbekende leden van de Al Shabaab verzoeker bedreigden. Zijn neven spraken hem niet persoonlijk toe aan de telefoon.

- Dat verzoeker niet alle data tot in detail kan weergeven: verzoeker kon inderdaad de exacte data niet weergeven. Verzoeker kan zich gewoonweg de exacte data niet herinneren, maar kon wel de feiten situeren. Dit verklaart zich mede door de intellectuele capaciteiten van verzoeker die niet hoog geschoold is. Verzoeker wenst geen leugenachtige data uit te vinden. Hij kan zich gewoonweg werkelijk de exacte data niet herinneren, wat hem niet kan worden verweten. Hij heeft in detail weergegeven wat hij heeft meegemaakt.

- De omstandigheden waarin de memorystick aan zijn broer werd afgegeven heeft verzoeker weergegeven aan het CG zoals hij het wist. Wat hij wist heeft hij verklaard tot in detail. Dat verzoeker in de gaten werd gehouden door de Al Shabaab is een logische afleiding uit het feit dat de stick werd afgegeven aan zijn broer in hun exacte wijk dicht bij hun woning. Trouwens wisten zijn neven ook waar verzoeker woonde. Ook uit de telefoongesprekken kon verzoeker afleiden dat hij in de gaten werd gehouden bij zijn woonst en de plaatsen waar hij gebruikelijk kwam. Dit is geen vermoeden maar een logische afleiding uit de plaats waar de stick werd afgegeven en de inhoud van de telefoongesprekken.

- Dat de verklaringen over de gedwongen samenwerking met de Al Shabaab niet in de lijn liggen van de objectieve informatie. Nochtans geeft het CG verder zelf in haar beslissing toe dat rekrutering soms gedwongen is en de meeste rekrutering gebeurt door sociale druk van de familie. In casu is er juist sprake van gedwongen rekrutering onder invloed van familiale druk van zijn neven die lid zijn van de Al Shabaab. Zijn neven meenden blijkbaar dat verzoeker een profiel had om ook lid te worden. Eerst bedreigde men verzoeker om te stoppen met werken voor de overheid, waarna de Al Shabaab een opportuniteit zag om verzoeker te gebruiken binnen zijn functie om aanslagen te plegen. Men zette verzoeker door angst onder druk en meende dat hij onder vrees voor vervolging en gezien de bedreigingen zou plooiën voor de Al Shabaab. Zijn neven wisten trouwens ook dat hij in het verleden gearresteerd was geweest door de politie (overheid) in het kader van een onderzoek naar een aanslag en dat dit verzoeker had gemarkeerd en hij mogelijks hierdoor wrok had gekregen tegen de overheid. Verzoeker heeft nooit tegen de Al Shabaab die hem contacteerde resoluut durven te zeggen dat hij geen lid wenste te worden, dit uit angst voor repercussies. De Al Shabaab meende mogelijks dat verzoeker hen wel genegen kon zijn en hij een potentieel lid kon worden.

- Verzoeker kon niet zomaar onmiddellijk het land verlaten. Daartoe had hij de mogelijkheden en middelen niet!!! Hij deed er wel alles aan om zo min mogelijk opgemerkt te worden, werkte halftijds en in het geheim, ging niet meer naar de gebruikelijke plaatsen, bleef binnen, veranderde van tel-nummer, eds... Hij deed alles binnen het mogelijk en zijn middelen om onopgemerkt te worden. Verzoeker wilde uiteraard zijn vertrek niet uitstellen. Indien hij onmiddellijk had kunnen vertrekken had hij dit onmiddellijk gedaan. Hij contacteerde trouwens onmiddellijk na afgifte van de stick een smokkelaar, maar kon niet onmiddellijk reizen buiten zijn wil om. Dit kan uiteraard niet tegen hem worden gebruikt.

- Dat de verklaringen van verzoeker vaag en tegenstrijdig zouden zijn: nochtans is er sprake van GEEN ENKELE tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker. Het CG geeft ook niet aan welke deze tegenstrijdigheden dan wel zouden zijn. De verklaringen van verzoeker waren geenszins vaag. Hij kan uiteraard verhaal voorschotelen die niet strookt met de realiteit. Hij heeft wat hij meegemaakt geeft in detail weergegeven. De exacte data kon hij niet weergeven. Hij situeerde wel de feiten in de tijd naar zijn intellectuele mogelijkheden.

Verzoeker loopt duidelijk een risico gezien zijn familie lid is van de Al Shabaab en zij verzoeker zodoende willen dwingen tot lidmaatschap.

Verder is er een algemeen veiligheidsrisico door de aanwezigheid van de Al Shabaab.

Verzoeker heeft 'een gegronde toekomstige' vrees voor vervolging wegens:

- Persoonlijke problemen met de Al Shabaab: willen hem tot lidmaatschap dwingen waar ook zijn neven lid zijn – bedreigen verzoeker

- Algemeen probleem veiligheidsprobleem door de aanwezigheid – dreiging – aanslagen door de Al Shabaab.

De voorwaarden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus zijn in casu ten zeerste vervuld:

a) GEGRONDE VREES

- Gegronde vrees: objectief element

Het CG twijfelt niet aan de nationaliteit van verzoeker uit Somalië.

Verzoeker heeft 'een gegronde toekomstige' vrees voor vervolging om onderstaande redenen, zoals bevestigd door alle internationale verslaggeving:

- Persoonlijke problemen met de Al Shabaab: willen hem tot lidmaatschap dwingen waar ook zijn neven lid zijn – bedreigen verzoeker
- Algemeen probleem veiligheidsprobleem door de aanwezigheid – dreiging – aanslagen door de Al Shabaab.

- Gegronde vrees: subjectief element

Ondanks het CG erkent dat verzoeker afkomstig is uit Somalië, hield zij geen enkele rekening met bovenstaande feiten die ontegensprekelijk vaststaan.

Bij de beoordeling van het profiel van verzoeker ging het CG heel kort door de bocht.

Het CG vermeldde vele concrete details, zoals meegedeeld door verzoeker, niet in haar beslissing.

Er is duidelijk geen sprake van een individuele, objectieve en onpartijdige beoordeling door het CG.

Nochtans rekening houdend met de individuele status en de persoonlijke situatie van verzoeker, met inbegrip van hun verleden, geslacht en leeftijd, kan men enkel oordelen dat de daden waaraan verzoeker werd blootgesteld en waaraan hij dreigt te worden blootgesteld, in elk geval dienen te worden beschouwd als een vervolging en ernstige schade, rekening houdend met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Het persoonlijk verleden van verzoeker, toont aan dat de essentiële redenen voor zijn asielaanvraag vrees is.

- Objectieve redenen om te vrezen

Rekening houdend met het profiel van verzoeker en met de objectieve context van de situatie in Somalië, zijn er terecht objectieve redenen om te vrezen.

Een objectieve vrees is ontegensprekelijk aanwezig in casu. Een belangenafweging deed het CG helemaal niet. Nochtans loopt verzoeker gevaar bij een terugkeer.

De internationale rapporten spreken voor zich. De dreiging van de Al Shabaab indien familieleden lid zijn, zoals in casu, is reëel. Familieleden die geen lid zijn worden gedwongen en sociaal onder druk gesteld om lid te worden.

Waar het CG NIET twijfelt aan de afkomst van verzoeker uit Somalië, staat ook de objectieve vrees voor vernederende en onmenswaardige behandeling vast.

Verzoekers verwijzen voor het overige naar de cruciale objectieve informatie inzake Somalië. De rapporten en artikelen spreken boekdelen.

Het risico voor verzoeker bij een terugkeer is ontegensprekelijk!

- Ernstige aanwijzing van gegronde vrees

Het vaststaand feit dat verzoeker reeds vervolging heeft ondergaan in het verleden. Hij wordt gedwongen om lid te worden van de Al Shabaab onder ernstige bedreiging.

In casu is er een vermoeden of ernstige aanwijzing dat de vrees voor een nieuwe vervolging of voor nieuwe ernstige schade op te lopen gegrond is.

Het behoorde het CG aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of deze schade zich niet zullen herhalen en/of zullen optreden ten aanzien van verzoeker.

b) VERVOLGING

Vervolging en bedreiging om lid te worden van de Al Shabaab omwille van het zijn van een familielid van leden van de Al Shabaab.

Dit is een voldoende ernstige vorm van geweld om beschouwd te worden als een vervolging.

Het is een ontegensprekelijk feit dat familieleden van Al Shabaab leden onder gedwongen worden om lid te worden en de ideologieën van de Al Shabaab worden opgedrongen onder ernstige mishandelingen.

c) GEBREK AAN BESCHERMING IN SOMALIË

Het gebrek aan bescherming in Somalië, is een reden te meer voor het toekennen van internationale bescherming aan verzoeker.

Somalië heeft geen enkele doeltreffende bescherming en er is geen juridische bestraffing voorzien voor vervolging door de Al Shabaab. De overheid is niet in staat het hoofd te bieden aan de Al Shabaab.

Een doeltreffende bescherming bestaat niet in Somalië, wat blijkt uit de vele internationale rapporten.

Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van het asielstatuut.

Ondergeschikt dient verwezen naar artikel 57/7bis dat een omkering van de bewijslast voorziet. Het vermoeden geldt dat verzoeker die slachtoffer is geweest van vervolging opnieuw dreigt te worden vervolgd en opnieuw ernstige schade zal lijden. Het voordeel van de twijfel geldt nog steeds in het voordeel van verzoeker.

De informatie uit het land van herkomst laat geen twijfels bestaan over de gegronde vrees voor vervolging in hoofdte van verzoeker. Verzoeker loopt duidelijk een risico bij terugkeer."

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker een schending aan van artikelen 48/2 juncto 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij licht toe als volgt:

“Doordat het CGVS stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl verzoeker, voor zover hij niet als vluchteling zouden worden erkend, zich minstens in de voorwaarden bevinden om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

Het is duidelijk dat verzoeker bij terugkeer naar Somalië gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (art. 3 EVRM) en ernstige bedreiging van zijn leven of de persoon van verzoeker als gevolg van een willekeurig geweld in Somalië.

Somalië is nog steeds gekenmerkt door een intern gewapend conflict, ook in de woonplaats van verzoeker. Somalië is nog steeds compleet onveilig. Er vallen dikwijls burgerslachtoffers en reizen naar Somalië is uit den boze. Familieleden van Al Shabaab leden die niet lid willen worden van deze terroristische organisatie worden geviséerd bij aanslagen.

Verzoeker werkte bij de overheid en overheidspersoneel wordt juist bij aanslagen geviséerd.

Ook zijn de neven, familieleden, van verzoeker lid van de Al Shabaab. Zij die niet toegeven aan de familiale druk worden ook geviséerd.

Verzoeker behoort dan ook als burger tot een risico-groep voor de aanslagen van de Al Shabaab.

Verzoeker is een doelwit van de Al Shabaab.

Men kan niet ontkennen dat verzoeker een reëel risico loopt voor het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Somalië.”

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker voert aan dat “de Dienst Vreemdelingenzaken” niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurig en volledig wijze motiveert. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de voornoemde wettelijke bepalingen gezien er ofwel geen motivering wordt gegeven ofwel dat deze motivering slechts werd opgesteld in een “stereotiepe en algemene bewoording”. Verzoeker wijst erop dat de Commissaris-generaal niet bewijst dat verzoeker bij een terugkeer naar Somalië geen risico op ernstige schade zal lijden. Hij voert aan dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet ernstig of helemaal niet onderzocht werden. Verzoeker voert aan dat de motivering nergens op slaat en niet ingaat op het gedetailleerde feitenrelaas dat hij tijdens zijn verhoor naar voor heeft gebracht. De motivering van de bestreden beslissing is naar mening van verzoeker dan ook geen geldige motivering aangezien de Commissaris-generaal is uitgegaan van onredelijke veronderstellingen. Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal zijn zorgvuldigheidsplicht niet in acht heeft genomen, aangezien de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd genomen en dat de stukken en algemeen bekende gegevens duidelijk niet op ernstige wijze werden onderzocht. Het is dan ook duidelijk dat de Commissaris-generaal geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen, aldus verzoeker, die andermaal benadrukt dat de stereotiepe motivering duidelijk niet adequaat, onvoldoende en zelfs totaal niet correct is en duidelijk voorbij gaat aan de concrete gegevens van de zaak.

- In een derde middel voert verzoeker een schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker meent dat de gevolgen van de bestreden beslissing, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. Deze beslissing zou volgens verzoeker immers tot gevolg hebben dat zijn leven in gevaar wordt gebracht. Hij poneert dat er geen twijfel over kan bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn verblijf in België nooit op een of ander wijze schade heeft berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn. Verzoeker besluit dat hij zijn emotioneel, economisch en sociaal evenwicht in België vindt.

- In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2, 3, 5, 8 en 9 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Somalië het reëel risico loopt dat hij slachtoffer wordt van vervolging en dat zijn leven bij een terugkeer naar Somalië in gevaar komt. Hij meent dat de bestreden beslissing duidelijk niet op zorgvuldige wijze werd genomen en dat de stukken duidelijk niet

op ernstige wijze werden onderzocht. Een terugkeer naar Somalië brengt naar mening van verzoeker bovendien een ongerechtvaardigde inmenging in zijn privé- en gezinsleven met zich mee. Verzoeker wijst erop dat hij in geval van terugkeer gescheiden wordt van zijn vertrouwde omgeving en dat hij zich dient te begeven naar een onstabiel land, hetgeen naar zijn mening niet te verantwoorden valt. Een terugkeer naar Somalië zou tot gevolg hebben dat zijn leven in gevaar wordt gebracht, dat hij in de totale onzekerheid gestort wordt en dat hij wordt weggerukt uit het milieu waarin hij zijn psychologisch en sociaal evenwicht vindt. Verder wenst verzoeker er op te wijzen dat het begrip 'privéleven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Hij besluit dat er *in casu* dan ook geen twijfel over kan bestaan dat, gezien de grote kennis- en vriendenkring die hij in België heeft opgebouwd, zijn recht op privéleven wordt geschonden door de bestreden beslissing.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Het citeren van algemene beginselen van behoorlijk bestuur, internationale en nationale bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op internationale bescherming.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt ondergraven door verschillende tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de asielprocedure en tijdens het CGVS-interview. Waar verzoeker aanvoert dat het interview bij aanvang van de asielprocedure kort is, merkt de Raad op dat verzoeker bij het invullen van de CGVS-vragenlijst erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat verzoeker tijdens het CGVS-interview verklaarde dat Al Shabaab hem de eerste keer opbelde met het bevel om zijn activiteiten als straatveger bij de overheid stop te zetten (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 16), hetgeen verzoeker niet vermeldde bij aanvang van de asielprocedure (CGVS-vragenlijst, stuk 10, p. 1-2). Daarnaast verklaarde verzoeker bij aanvang van de asielprocedure, toen hem gevraagd werd hoe hij wist dat het mannen van Al Shabaab waren die hem hadden opgebeld dat "*mijn eigen neven zijn leden van Al Shabaab. Zij hebben gebeld naar mij*" (CGVS-vragenlijst, stuk 10, p. 1). Verzoeker laat echter na dit feit spontaan te vermelden tijdens het CGVS-interview. Wanneer hiernaar gevraagd wordt, stelt verzoeker dat het zijn neven waren die hem belden, maar dat zij niets zeiden en de telefoon doorgaven aan andere Al Shabaab leden (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 26).

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift deze verklaring, maar doet hiermee geenszins afbreuk aan de in de bestreden beslissing vermelde, pertinente en correcte motivering dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tijdens het CGVS-interview niet spontaan vermeldde dat zijn neven achter de telefoons van Al Shabaab zaten, hetgeen bovendien louter een vermoeden van verzoeker betreft gezien hij nooit

rechtstreeks contact heeft gehad met zijn neven aan de telefoon. De Raad merkt bovendien op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details, maar op kernelementen van verzoekers asielrelaas, zodat redelijkerwijze van verzoeker mag worden verwacht dat hij deze elementen correct weergeeft.

Verzoeker voert aan dat er geen enkele tegenstrijdigheid is in de verklaringen van verzoeker, maar gaat hiermee voorbij aan de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden. Bovendien oordeelde de bestreden beslissing terecht dat er tegenstrijdigheden zijn tussen verzoekers verklaringen tijdens het CGVS-interview. Verzoeker verklaarde tijdens het CGVS-interview over het telefoontje van al Shabaab immers: *“Ze vroegen of ik samen met hen wilde werken, op de manier die ze graag wilden en de orders die ze gaven”* (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 16), hetgeen niet te rijmen valt met verzoekers verklaring toen hem later gevraagd werd hoe al Shabaab zijn opdracht verwoordde: *“Op zijn Somalisch, bedreiging. Op de manier dat ze tegen je spreken, wist ik bijna zeker dat zij het waren”* (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 20). Deze verklaring is bovendien tegenstrijdig met verzoeker eerdere verklaring dat hij dacht dat de oproep van een grapjas kwam (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 16). Verzoeker legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af omtrent het moment waarop hij zijn moeder inlichtte van de bedreigingen van Al Shabaab, daar hij eerst verklaarde dat dit na afgifte van de memorystick was (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 16), maar later stelde dat hij meteen na de tweede oproep van al Shabaab zijn moeder inlichtte (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 21). De Raad is van oordeel dat de vastgestelde tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ondermijnen.

De Raad treedt bovendien de motivering in de bestreden beslissing bij dat het niet aannemelijk is dat verzoeker er niet in slaagt de telefoongesprekken die hij voerde met al Shabaab, noch het moment van afgifte van de memorystick aan zijn broer te situeren in de tijd, doch zich beperkt tot het afleggen van vage verklaringen hieromtrent. Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift dat hij geen data in detail kan weergeven door zijn intellectuele capaciteiten, daar hij niet hoog geschoold is, kan niet dienstig worden aanvaard, gezien verzoeker doorheen zijn asielprocedure er wel in slaagde om aan te geven op welke data of in welke maanden hij trouwde, werkte voor de overheid, contact opnam met zijn smokkelaar en het land verliet (DVZ-verklaring, stuk 11, p. 5, 10; CGVS-gehoorverslag stuk 4, p. 11, 16-17, 25).

Waar verzoeker aanvoert dat hij alles wat hij weet over de afgifte van de memorystick in detail heeft verklaart, stelt de Raad vast dat dit verweer geen afbreuk kan doen aan de pertinente en terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker tijdens het CGVS-interview vage verklaringen aflegde hieromtrent: *“Over de zogenaamde mannen van Al-Shabaab weet u enkel te zeggen dat ze er normaal uitzagen. Uw broer wist niet met hoeveel ze waren. Over de verdere omstandigheden waarin hem de stick werd gegeven, weet u enkel te vertellen dat het niet zover van uw huis gebeurde, in uw wijk* (CGVS, p. 23).” De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker op het moment van de feiten niet meer informatie over deze gebeurtenis heeft verkregen van zijn broer, temeer daar verzoeker verklaarde dat hij na dit feit besloot te vluchten uit zijn land van herkomst (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 24). De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker tijdens het CGVS-interview verklaarde nog contact te hebben met zijn familieleden (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 7), zodat redelijkerwijze van verzoeker kan verwacht worden dat hij naderhand meer inlichtingen vroeg aan zijn broer omtrent deze feiten. De Raad merkt op dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. Aldus is de Raad van oordeel dat verzoekers vage verklaringen zijn geloofwaardigheid andermaal ondermijnen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn verklaring dat hij in de gaten werd gehouden door Al Shabaab een logische afleiding vormt uit de plaats waar de stick werd afgegeven en de inhoud van de telefoongesprekken. De Raad stelt vast dat dit verweer geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker vage verklaringen aflegde hieromtrent. Bovendien treedt de Raad de Commissaris-generaal bij dat deze verklaringen louter gebaseerd zijn op vermoedens van verzoeker, daar hij verklaarde niet zelf te hebben vastgesteld dat er leden van Al Shabaab zijn huis in de gaten hielden (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 22).

Verzoeker vermeldde tijdens het CGVS-interview bovendien niet dat hij uit de inhoud van de telefoongesprekken afleidde dat hij in de gaten werd gehouden door Al Shabaab, zodat de Raad van mening is dat het bovenstaande verweer van verzoeker een post-factum verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat: *“Het CGVS stelt verder vast dat uw verklaringen over uw gedwongen samenwerking met Al-Shabaab niet in de lijn liggen van de objectieve informatie die daarover te vinden is. Zo is het in de eerste plaats weinig waarschijnlijk dat Al-Shabaab u gedwongen zou rekruteren. Uit de informatie over rekrutering door Al-Shabaab blijkt dat gedwongen rekrutering veeleer uitzonderlijk voorkomt. Gedwongen rekrutering gebeurt voornamelijk in gebieden die door Al-Shabaab worden gecontroleerd, waarbij adolescenten de belangrijkste doelgroep vormen. Wanneer er sprake is van rekrutering, dan gebeurt dit in de praktijk veel vaker door sociale druk van de familie en de clan, door propaganda of indoctrinatie op school en in de moskee of door financiële incentives (zie informatie in het administratieve dossier). Uw rekrutering gebeurde op een atypische en weinig consistente manier. U wordt immers eerst opgebeld met het bevel te stoppen met uw activiteiten voor de overheid, maar nadien blijkt uw functie mogelijkheden te openen voor het plegen van een aanslag. Toch is het weinig aannemelijk dat Al-Shabaab iemand gedwongen zou rekruteren om een bom in een afvalzak voor de deur van het politiekantoor te zetten. Al-Shabaab hoefde daarvoor niet per sé u te rekruteren omdat u een straatveger bent. Zelfs wanneer u dit deed, zou dit argwaan kunnen wekken. U legde immers uit dat het politiekantoor de verzamelplaats van de straatvegers was bij het begin van de dag, waar iedereen te horen kreeg in welke wijk hij aan de slag moest gaan. Bij het straatvegen moest u het vuilnis in afvalzakken doen, die op een vrachtwagen werden opgeladen en vervolgens werden weggebracht (CGVS, p. 12-13). Om de slaagkansen van de aanslag te verhogen, zou Al-Shabaab logisch gezien veeleer een beroep doen op een rekrut die hun ideologie genegen was dan een rekrut die ze zodanig onder druk zetten dat hij uiteindelijk geen andere optie ziet dan het land te verlaten.”*

Waar verzoeker aanvoert dat hij onder sociale familiale druk stond van zijn neven om zich aan te sluiten bij Al Shabaab, stelt de Raad vast dat dit verweer geenszins dienstig kan worden aanvaard. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat het niet aannemelijk is dat, indien verzoekers neven hem werkelijk wouden inlijven bij Al Shabaab, zij verzoeker niet rechtstreeks zouden benaderen doch wel hun toevlucht zouden nemen tot de hierboven beschreven manier van werken. De Raad is aldus van oordeel dat, mede gelet op de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen hieromtrent, geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen dat zijn neven hem wilden inlijven bij Al Shabaab, zodat verzoeker ernstig kan voorhouden dat hij onder sociale familiale druk stond om lid te worden van Al Shabaab. Verzoeker maakt aldus zijn gedwongen rekrutering door Al Shabaab in het geheel niet aannemelijk.

Verzoekers verweer dat hij niet de middelen of mogelijkheden had om snel het land te verlaten doet geen afbreuk aan de vaststelling dat in de bestreden beslissing dat van een asielzoeker die verklaart een gegronde vrees voor vervolging te hebben in zijn land van herkomst, redelijkerwijze kan verwacht worden dat deze de nodige maatregelen neemt om zichzelf te beschermen tegen zijn vermeende vervolgers, dan wel dat hij zo snel mogelijk het land tracht te verlaten. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij in december 2014 besloot te vluchten, maar tot februari 2015 is blijven werken als straatveger, zij het *“in het geheim”*, waarmee verzoeker bedoelde: *“niet zoals ik normaal hoorde te werken, dan ga je twee dagen per week werken, dan weer 3 en dan de week erna 4 maar niet zoals het normaal was”* (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 25). Gevraagd welke andere veiligheidsmaatregelen verzoeker nam naar aanleiding van de aanhoudende bedreigingen van Al Shabaab, verklaarde verzoeker: *“thuisblijven, minder rondlopen, op minder plaatsen komen waar ik vaak kwam met vrienden, om te voetballen”* (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 22). De Raad treedt de motivering van de bestreden beslissing bij dat het feit dat verzoeker zich tot kort voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst in de openbaarheid blijft begeven, ondanks aanhoudende bedreigingen van Al Shabaab aan zijn persoon (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 22-23), de ernst van zijn vrees voor vervolging door Al Shabaab ondermijnt.

Verzoeker betwist bovendien de motivering in de bestreden beslissing niet dat: *“Het feit dat u eenmalig werd gearresteerd door de politie en nadien weer werd vrijgelaten, wijzigt niets aan deze beoordeling (CGVS, p. 27). Het ging immers om een arrestatie in het kader van een onderzoek na een aanslag.*

Deze arrestatie kan op zich niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, aangezien niet alleen u maar andere omstaanders werden gearresteerd en niet geviséerd werd door de politie. Dat u bij de lokale overheid aan de slag ging in 2014 en er het verdere jaar bleef werken tot kort voor uw vertrek in april 2015, toont aan dat u niet hoeft te vrezen voor de Somalische autoriteiten.”

Verzoeker voert verder aan dat de motivering van de bestreden beslissing nergens op slaat en niet ingaat op het gedetailleerde feitenrelaas, dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat het leven van verzoeker in gevaar komt en dat een terugkeer niet te verantwoorden valt, doch hiermee weerlegt verzoeker geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en correct, vindt steun in het administratief dossier en wordt overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39, punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door de Commissaris-generaal toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Er dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus "*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 9 juni 2017 heeft toegevoegd, waarin de informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP